

Bayer Zsolt: Egy falu és az új ország

2010 november 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Dél-Alföldön, Szegedtől alig tíz kilométerre van egy csaknem ötezer lakosú magyar falu, Domaszék. Ez a magyar falu ennek a cikknek a főszereplője. Egészen pontosan a falu gyerekeinek és néhány megszállott helyinek a fantasztikus teljesítménye szemben a falu vezetésének impotens, földbuta gonoszsága.

A domaszéki dzsúdóklub egészen egyszer?en páratlan teljesítményeket ér el, a domaszéki dzsúdóklub fogalom a magyar dzsúdósportban, diák- és serdül?korosztályban.

Domaszéken harminc domaszéki és két szegedi gyerek sportol rendszeresen. Tavaly nyolc egyéni és egy csapat országos bajnokságot nyertek, az idén hat egyénit, és éppen az elmúlt vasárnapon nyerte meg az ob-t a leánycsapatuk Szekszárdon. Ennek az egyesületnek négy korosztályos válogatottja van. Mindezeket túl megszámlálhatatlan ezüst- és bronzérmeket hoznak el a versenyekr?l. Erre a teljesítményre képes ma egy dél-alföldi, alig ötezres magyar falu. S emögött a teljesítmény mögött két ember áll els?sorban: Szabó Miklós, az egykori olimpiikon, a domaszéki dzsúdóklub edz?je és segít?je, Kószó Tibor.

Szabó Miklós nyilvánvalóan megszállott. ? az igazi szent ?rült. Id?t, fáradságot nem kímélve, óriási és kifogyhatatlan szeretettel és lelkesedéssel edzi és tartja össze a domaszéki gyerekeket. Teszi ezt egy fillér javadalmazás, egy fillér jutalom nélkül. Saját autójával, saját költségén hordja a csapatot versenyre?l versenyre. Mindebben társa Kószó Tibor segédedz? – no és persze a szül?k. Akik szintúgy maguk ülnek volán mögé hétvégenként, s ha kell, külföldre is viszik a gyerekeket, mert versenyezni kell, és mert az eredmény persze sohasem marad el.

Gondolná az ember, a falu vezetése kezét-lábát összetörve segíti egy ilyen klub m?ködését, akár er?n felül is. Aki így gondolta, rosszul gondolta. Domaszék képtelenség és gonosz polgármestere, továbbá ugyanilyen képvisel?-testülete nem hogy segítené, de gáncsolja és ellehetetleníteni igyekszik ezt az egyesületet. És olyan jólesne leírni, hogy ez a polgármester szoci. De sajnos nem tehetem. Domaszék polgármestere, Kispéter Géza független, és Fidesz-támogatással nyert.

S hogy kedves olvasóim értsék, mir?l is van szó, álljon itt néhány érdekes részlet az önkormányzat Humán Bizottságának e hét hétf?i ülésér?l. Ezen az ülésen megjelent Szabó Miklós és Kószó Tibor, s természetesen jelen volt a polgármester is. Téma pedig a domaszéki dzsúdóklub jöv? évi támogatása. Nos, hogy a közepébe vágjunk mindjárt: a Humán Bizottság vezet?je, Csóti Mária helyi pedagógus kerek pereg közölte, a maga részér?l nem támogatja, hogy az egyesület jöv?re akár egyetlen fillér támogatást is kapjon. A polgármester mindezzel

egyértett. S ennyi volna a lényeg, de a megel?z? vitában elhangzott még néhány kijelentés, amit érdemes megosztani a nyilvánossággal. Mikor Szabó Miklós a bizottság szemére vetette, hogy a páratlan eredményeket elért gyerekeket a képvisel?-testület még arra sem méltatta, hogy egy szelet csokival megjutalmazza ?ket, vagy egyáltalán megjelenjen valaki közülük az évadzáró vacsorán és megköszönje nekik a munkát, szót kért nevezett Csóti Mária, és a következ?t volt képes mondani: „Én harmincöt éve vagyok pedagógus, és még engem sem jutalmazott meg senki...”

Remélem, érzik... Remélem, látják maguk el?tt ezt a szerencsétlen, frusztrált, kontraszelektált nyomorultat, aki ezzel az egy mondatával bebizonyította, hogy tökéletesen alkalmatlan a pedagógusi pályára, de legalább embernek is silány. Kószó Tibor felvetésére, miszerint nincs még egy falu az országban, amely egy olimpiai sportágban ilyen eredményeket képes felmutatni, a polgármester felesége ezt bírta válaszolni: „A mórachalmi ugrókötelesek is nyertek már aranyérmet...”

Nem folytatom.

Csak annyit szeretnék még megosztani önökkel, hogy az egész pitiáner és aljas bunkóság, amit ez a polgármester és testülete m?vel, egyetlen okra vezethet? vissza. Arra, hogy az idei önkormányzati választáson volt ellenjelöltje Kispéter Gézának, és ezt az ellenjelölést a polgármester a dzsúdós gyerekek szüleihez köti.

S most elérkezettnek látja az id?t, hogy bosszút álljon.

S ha ez a nyomorult bosszút akar állni, akkor nem számít semmi, se a sport, se a teljesítmény, se a gyerekek. Leginkább a gyerekek nem számítanak. ?róluk a pedagógus néaninek is csak annyi jut eszébe, hogy ? már harmincöt éve...

Mindegy. Nem folytatom. A lényeg mindebb?l, vajon mit fognak megtanulni életük kezdetén a domaszéki gyerekek? Azt, hogy nem érdemes hajtani, nem érdemes gürcölni, nem érdemes teljesítményt elérni, mert annak úgyszincs meg a jutalma? Ezt fogják megtanulni? Mert ha a hülye polgármesteren és a hülye képvisel?-testületen múlik, akkor igen.

S innett?l kezdve ez már kormányzati, állami felel?sség is.

Hagyja-e ez a kormányzat, hogy megkeseredve, kiábrándulva mindenb?l szétszéledjen ez a csapat, vagy megtartja ?ket? Igen: ha valaki megérdemli a támogatást, hát a domaszéki dzsúdóklub megérdemli. Az eredményeikért, és leginkább azért a szellemért, amit képviselnek.

Mert ebb?l a szellemb?l lehet új országot építeni. Mi pedig, ha jól tudom, azt akarunk.

Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló

